

Had de boerin der Schaliënhoeve kunnen vermoeden dat ze bij 't verlaten harer woning bespied werd door een verborgen binder, ze zou haar weg niet vervolgd hebben.

De kerel, die de kerkgangers bespied had, verliet zijn schuilplaats en snelde over de akker, tot aan een kreupelbosje.

Daar zaten een tiental rovers bij elkander.

Cartouche was bij hen.

— Ehwel, Morré? vroeg hij. Hebt ge ditmaal goed gezien?

— Ja, kapitein, en de gelegenheid kan ons niet gunstiger zijn.

— Rap, spreek op!

— Er zijn maar twee mensen op de hoeve: de boer en zijn meid, Filomeen!

— Weet ge het zeker? vroeg de overste op een toon van blijde verrassing.

— Ge moogt met mij handelen als met de Lange, als ik de waarheid niet spreek. 'k Heb de ganse namiddag de hoeve bespied. Ik weet, wie er feest gaan vieren is, ik heb de mensen naar de mis zien gaan. Allen zijn weg, behalve de boer en Filomeen. Zelfs de kinderen zijn mee.

— 't Geluk dient ons! Vooruit, mannen, geen tijd verloren. We zullen hier gemakkelijker binnendringen dan op de Beerselschrans.

De gestalten slopen behoedzaam over de akker!

Eensklaps begon de hond te blaffen.

Na het gebeurde op de Beerselschrans had men het trouwe dier nevens de huisdeur gelegd. En iedere vreemdeling, die op de hoeve kwam, werd bespied.

Neen, hier zou de een of andere leurder de flinke wachter niet vergiftigen.

De boer stond op.

— Hector blaft, wat mag dat zijn, mompelde hij ongerust. En hij blaft woedend.

— Wat gaat ge doen, baas ? vroeg de meid angstig, ziende dat haar meester de kamer verliet.

— Eens luisteren.

— Wees toch voorzichtig !

— Ja, ja... misschien is 't niets... in alle geval, 'k zal niet naar buiten gaan.

De boer legde 't oor tegen de deur.

En dan, was dat geen doffe slag ?

Zijn hond blafte niet meer !

— Wie jankt er... reutelde dan ? Bij alle heiligen ; er waren binders en ze hadden Hector reeds doodgeslagen !

Stil, nu hoorde hij een stem. Ja, duidelijk verstond hij het bevel :

— Een balk om de deur in te lopen, gelijk op de Beerselschrans.

De boer sidderde. Grote God ! De bandieten kwamen zijn hoeve aanvallen... en hij was alleen met een zwak meisje.

Het hart kloppend tot in de keel, keerde hij in de keuken terug.

— Wat is er, baas ? vroeg Filomeen, die bleek zag als een dode. De hond hond zwijgt nu toch...

— Rovers... ze hebben Hector al vermoord...

— Rovers ! herhaalde de dienstmaagd. Ach God ! wat zullen wij doen ! Laten we ons in de kelder versteken, baas, rap, baas !

— Dat zal nutteloos zijn, Filomeen. 't Is beter dat ik de schelmen afwacht...

— Gij alleen, baas !

— Ja, 't moet ! Ik zal met hen onderhandelen. 't Is waar 'k heb weinig geld in huis, maar misschien kan ik hen tevreden stellen. Vlucht in de stal en kruip achter 't hooi weg ! Vlug, geen tegenstand, in de stal.

En de boer opende de deur, die naar 't bijgebouw leidde.

Het bevend meisje verdween.

Een gevaarlijke slag deed de landbouwer het bloed in de aderen stollen... 't Ganse huis dreunde.

De binders rammeiden de deur.

Ontzet staarde de landbouwer naar de ingang der kamer. Ieder ogenblik vreesde hij de geweldige kerels te zien.

De slagen volgden elkander snel op. Dan vernam hij een hevig gekraak.

— De deur is verbrijzeld ! kreet de baas.

't Volgend ogenblik stormden Cartouche en zijn gezellen de kamer binnen.

— Ha, daar is de boer, zei de eerste. Ge zijt vriendelijk ons af te wachten. Wij komen u een zalige Hoogdag wensen !

— Ik dank u, vriend !

— Met een dankbetuiging zijn we niet tevreden. 't is de gewoonte om iets te geven aan hen, die een zalige hoogdag komen wensen.

— Had ik maar geld. Maar ik verzeker u, dat er maar een tiental kronen in huis zijn, antwoordde de landman angstig.

— Ha, ge zijt grappig, geloof ik.

— Ik spreek de zuivere waarheid.

— Tien kronen, maar die bezit uw armste arbeider.

— Ik heb enige dagen geleden een stuk land gekocht, en het onmiddellijk betaald.

BAKELANDT

Drie vrienden,
drie vijanden

www.rijksoverheid.nl

— En nu is uw kas ledig. Nu zijt ge arm ?
— Arm ben ik niet, maar ik heb weinig geld op 't ogenblik, ten minste in huis.

— Ja, ja, dat kunt ge een onnozelaar wijsmaken, maar Cartouche niet.

— 'k Zweer u, dat ik de zuivere waarheid spreek.

— O, ge behoeft niet te zweren...

— Kom terug, bijvoorbeeld binnen een week, en ik zal u meer geven, zei de boer smekend.

— Terugkeren ! Ha, gij zijt bepaald een grappenmaker. Ja, we zullen hier aankloppen en zeggen : baas, we komen om ons geld. Gij zult ons wel binnen laten, niet waar ?

— Ik ben van goede wil, Cartouche.

— Dat zullen we onmiddellijk zien. Hoor eens, wij hebben weinig tijd, dat begrijpt ge. Er is veel volk op de baan, dat ik wel niet vrees, maar toch liever niet ontmoet. Ik eis vijfhonderd gulden, ik ben dus redelijk, want gij zijt rijk !

— Ik kan ze u onmogelijk geven, tenminste nu niet ! jammerde de boer.

— Ah ! ge zijt koppig ! Denk aan Van der Auwera, den baas van de Beerselschrans ! Kan hij al gaan op zijn verbrande voeten ? vroeg Cartouche dreigend.

— Ach ! wees barmhartig ! Zeg mij, waar ik het geld leggen moet... al is het midden op de Pijpelheide...

— Geen gebabbel, ik heb geen tijd ! tierde de kapitein. Ik eis het geld.

— Ik heb het niet.

De goddeloze roversbaas dacht aan Bakelandt's folteringën op de Beerselschrans.

Hij wilde nu aan De Coninck en Schepens tonen, dat hij ook tot 't uiterste overging.

— Mannen ! riep hij tot zijn gezellen, knevelt de boer aan handen en voeten...

— Genade, genade... ach ! pijnig mij niet ! Ik zweer u dat ik geen geld heb. Maar Cartouche luisterde niet.

— Is 't klaar ? vroeg hij ongeduldig.

— Ja.

De aanvoerder greep een vlammend stuk hout en stelde zich voor de kermende landman.

— Uw geld ? vroeg hij kort.

— Ik heb er geen ! Ik zweer het u ! jammerde het slachtoffer.

Maar de ellendeling luisterde niet. Hij stak zijn fakkel tegen de voeten van de arme man, die een ijselijke gil slaakte.

— Genade, genade ! schreeuwde hij.

— Uw geld !

— Doorzoek mijn huis... neem alles mee... maar ik heb geen geld !

Een nieuwe marteling.

De landman kromp ineen van de pijn... Zijn angstkreten klonken hartverscheurend... maar maakten geen indruk op 't zwart gemoed der ellendingen, die reeds alle kamers doorsnuffelden en wat waarde bezat inpakten.

Eensklaps vloog de staldeur open.

Filomeen, gewapend met een riek, sprong in de keuken. Haar haren fladderden over haar schouders. Over haar gelaat lag een woeste trek.

— Schurken! Ellendige beulen! Vreest ge de straffe Gods niet over deze wandaad! kreet ze, haar vervaarlijk wapen om zich heen zwaaiend..

Onsteld deinsde Cartouche achteruit. Was hij verraden?

Daagde er hulp op voor de boer?

— Ze is maar alleen! riep Soo De Coninck. Een meid... och! arme... hoe moedig ze is!

Hij en Schepens sprongen terzijde, naderden de arme Filomeen van achteren en wierpen ze dan op de vloer.

— Bindt ze! gebod Cartouche.

— Ik heb een goed plan! spotte De Coninck, wacht even, we zullen haar tot kalnte brengen.

Met zijns makkers hulp bond hij de weerstandbiedende dienstmaagd en wees dan naar een boterstand, welke in de hoek van 't vertrek stond.

De ander begreep hem.

De schurken namen het meisje op en plaatsten haar met 't hoofd omlaag in de boterstand.

Dan lachten ze hard om hun wreedheid.

Cartouche hield zich ondertussen weer met de ongelukkige boer bezig.

De arme man was reeds vreselijk verbrand. Toch bezwoer hij nog, dat hij niet meer geld in huis had dan een tiental kronen. Hij sprak de waarheid.

Eindelijk moest Cartouche het geloven. Hij slingerde de tak zo wild in de haard, dat de gensters naar alle zijden spatten.

— Mannen, vroeg hij, hebt ge veel buit?

— Ja, antwoordde Morré, we vonden nog al goud en zilverwerk en ook warme kleren, die ons goed te pas zullen komen.

— Dan gaan we heen, want ik geloof thans ook, dat er niet meer geld is.

— Daarvan moogt ge zeker zijn, meende ook Ivo De Coninck. Anders zou de boer al lang gesproken hebben.

Cartouche was tevreden, dat Bakelandt's dienaar zo sprak.

Immers het speet hem, dat ook deze tocht niet de gewenste uitslag had. Wat zou Bakelandt er van denken, als hij het vernam.

Ook nam de kapitein der Pijpelheide zich voor om reeds de volgende avond een nieuwe aanval te doen gelijk waar, als hij maar aan de Vlamingen tonen kon, dat hij alles durfde.

Immers Cartouche dacht altijd maar aan de stadskas van Antwerpen en om deze te plunderen had hij Bakelandt's hulp nodig.

Dus wilde hij bij dezes afgezanten, De Coninck en Schepens, een goede indruk nalaten, opdat ze tot hun hoofdman met bewondering over Cartouche spreken zouden.

Zonder zich nog om hun slachtoffers te bekommeren, trokken de bandieten weg.

— 't Wordt tijd, dacht de kapitein, want de Kerstmis zal ten einde lopen en ik ontmoet liever geen boeren. De schaper zegt, dat de bevolking hevig opgewonden is tegen ons. Ehwel, morgen kunnen ze van woede barsten, na 't gebeurde van deze nacht gehoord te hebben!

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
BAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955